DOMSTOLENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 16 juli 1998 *

I mål C-252/97 P,

N, före detta tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av advokaten Xavier Magnée, Bryssel, delgivningsadress: Louis Schilz, 2, rue du Fort Rheinsheim,

klagande,

angående överklagande av dom meddelad den 15 maj 1997 av förstainstansrätten (fjärde avdelningen) i mål T-273/94 (N mot kommissionen, Rec FP s. II-289), i vilken det förs talan om ogiltigförklaring av beslutet om att avsätta klaganden samt talan om skadestånd,

i vilket den andra parten är:

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske chefsrådgivaren Gianluigi Valsesia, i egenskap av ombud, biträdd av advokaten Denis Waelbroeck, Bryssel, delgivningsadress: rättstjänsten, Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden C. Gulmann (referent) samt domarna J. C. Moitinho de Almeida och J.-P. Puissochet,

generaladvokat: F. G. Jacobs,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 N har genom ansökan, som inkom till domstolens kansli den 11 juli 1997, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat den dom som förstainstansrätten meddelade den 15 maj 1997 i mål T-273/94 mellan N och kommissionen (T-273/94, REGP 1997, s. II-289, nedan kallad den överklagade domen). Genom denna dom ogillade förstainstansrätten N:s talan om ogiltigförklaring av beslutet av den 4 oktober 1993, genom vilket kommissionen beslutat avsätta honom, samt om skadestånd för den ideella skada som han påstod sig ha lidit.

2 Vad beträffar de omständigheter som har givit upphov till tvisten mellan N och kommissionen hänvisas till punkt 1—30 i den överklagade domen.

Talan vid förstainstansrätten

3 N väckte talan vid förstainstansrätten genom ansökan som inkom den 2 augusti 1994 och yrkade att förstainstansrätten skulle

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 4 oktober 1993 om att avsätta sökanden samt beslutet av den 2 maj 1994 om avslag på dennes klagomål,

— förordna om att sökanden skulle återinsättas i tjänst med retroaktiv verkan från den 1 december 1993 och förplikta kommissionen att utan avbrott betala honom innestående lön jämte ränta med 8 procent om året från de datum då var och en av månadslönerna skulle ha utbetalats,

— förplikta kommissionen att till sökanden betala 3 miljoner BFR, eller annat belopp som rätten bestämde, i ersättning för hans ideella skada,

— i andra hand, om det inte beslutades att sökanden skulle återinsättas i tjänst, fastställa att avsättningen saknade grund och till följd härav döma kommissionen att till honom betala 57 443 399 BFR i ersättning för hans ekonomiska skada och 20 miljoner BFR, eller annat belopp som rätten bestämde, i ersättning för hans ideella skada,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

4 Till stöd för sin talan om ogiltigförklaring åberopade N följande tre grunder: För det första skulle det ha förekommit oegentligheter i det disciplinära förfarandet, för det andra skulle kommissionen ha gjort en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna och för det tredje skulle proportionalitetsprincipen ha åsidosatts.

5 Beträffande den grund enligt vilken det förekommit oegentligheter under det disciplinära förfarandet konstaterade förstainstansrätten, i punkt 67—76 i den överklagade domen, att det var på goda grunder som kommissionen hade inlett ett disciplinärt förfarande, att inledandet av ett sådant förfarande inte kunde hindras av den enda omständigheten att de uppgifter som låg till grund för kommissionens beslut hade tillhandahållits av en bank som därvid bröt mot nationella bestämmelser om banksekretess, samt att förfarandet inte innebar en kränkning av privatlivets helgd.

6 Vidare förkastade förstainstansrätten, i punkt 77—84 i den överklagade domen, sökandens argument om att kommissionen hade åsidosatt hans rätt till försvar under det disciplinära förfarandet, eftersom han inte kunde dra någon slutsats om ett sådant åsidosättande av den omständigheten att kommissionen vid de inledande samtalen inte hade nämnt de anklagelser som riktats mot honom. Kommissionen ansågs inte heller ha åsidosatt den allmänna principen om ett kontradiktoriskt förfarande och jämlikhet i medel, när den inte avslöjade sin uppgiftslämnare under förfarandet. Därutöver fastslog förstainstansrätten, i punkt 85—86 i den överklagade domen, att kommissionen inte hade åsidosatt sökandens rätt att slippa vittna mot sig själv, och den förkastade, i punkt 87—94 i den överklagade domen, sökandens påstående om att hans rätt till försvar hade åsidosatts genom att man inte hade skickat honom vissa handlingar.

7 Med avseende på sökandens påstående om att kommissionen inte hade iakttagit hans rätt till en opartisk rättegång, konstaterade förstainstansrätten slutligen att kommissionen inte kunde anses vara en "domstol" i den mening som avses i artikel 6 i den europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna som undertecknades den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen om mänskliga rättigheter). Förstainstansrätten konstaterade vidare, i punkt 96 i den överklagade domen, att sökanden hade fel då han påstod att beslutet om avslag hade fattats av samma person som hade fattat det ursprungliga beslutet.

8 Beträffande de grunder enligt vilka kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna och åsidosatt proportionalitetsprincipen, fastslog förstainstansrätten i punkt 125—145 i den överklagade domen att det inte kunde anses att kommissionen hade gjort en uppenbart oriktig bedömning när den fann att sökanden allvarligt hade åsidosatt sina skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna. Förstainstansrätten tillade, i punkt 147—149 i den överklagade domen, att handlingarna i målet inte innehöll någon uppgift som gjorde det möjligt att dra slutsatsen att påföljden var uppenbart oproportionerlig i förhållande till den fastställda överträdelsen eller att kommissionen skulle ha utnyttjat sina befogenheter för ett annat ändamål än det avsedda.

9 Slutligen konstaterade förstainstansrätten, i punkterna 159 och 160 i den överklagade domen, att skadeståndstalan kunde upptas till prövning men att den var ogrundad, eftersom undersökningen av de grunder som åberopats till stöd för talan om ogiltigförklaring inte hade visat att kommissionen hade handlat rättsstridigt och att det därför inte förelåg någon skadeståndsgrundande omständighet.

10 Av dessa skäl ogillade förstainstansrätten talan.

Överklagandet

11 N har i sitt överklagande yrkat att domstolen skall upphäva förstainstansrättens dom och

— ogiltigförklara kommissionens beslut av den 4 oktober 1993 om avsättning av sökanden och beslutet av den 2 maj 1994 om avslag på dennes klagomål,

— förordna om att sökanden skall återinsättas retroaktivt per den 1 december 1993 och förplikta kommissionen att fortlöpande betala honom retroaktiv lön jämte ränta med 8 procent om året räknad från de datum då var och en av månadslönerna förföll till betalning,

— förplikta kommissionen att till sökanden betala 3 miljoner BFR eller ett annat belopp som domstolen bestämmer i skadestånd för hans ideella skador,

i andra hand, om det inte beslutas att klaganden skall återinsättas i tjänst,

— fastställa att avsättningen saknade grund och till följd härav döma kommissionen att till honom betala 57 443 399 BFR som ersättning för hans ekonomiska skada och 20 miljoner BFR eller annat belopp som domstolen bestämmer avseende hans ideella skada,

i andra hand, med avseende på avgörandet — och utan att det innebär att klaganden gör något medgivande till egen nackdel —,

— tillåta klaganden att med alla typer av bevismedel, inklusive vittnen, visa att han inte har givit vem det än må vara några anvisningar att genomföra det påstådda avtal som tvisten gäller, och att han inte har undertecknat detta avtal,

— utse en grafolog för att undersöka handstilen i fråga.

12 I sitt yttrande angående överklagandet har kommissionen yrkat att domstolen skall

— avvisa överklagandet i den mån det är grundat på påståenden som rör oriktigheter i förstainstansrättens bedömning av sakomständigheterna,

— ogilla överklagandet,

— ogilla sökandens skadeståndsyrkanden,

— besluta om rättegångskostnaderna i enlighet med gällande bestämmelser,

13 Till stöd för sitt överklagande har sökanden åberopat tre kategorier av grunder, vilka rör för det första förstainstansrättens redogörelse för omständigheterna, för det andra det disciplinära förfarandet och för det tredje förstainstansrättens bedömning av omständigheterna samt åsidosättande av proportionalitetsprincipen.

Domstolens bedömning

14 Enligt artikel 119 i domstolens rättegångsregler kan domstolen, om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning eller om det är uppenbart ogrundat, vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut utan att inleda det muntliga förfarandet.

15 Innan klagandens grunder behandlas skall det erinras om att enligt domstolens fasta rättspraxis kan ett överklagande enligt artikel 168a i EG-fördraget och artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen endast grundas på överträdelse av rättsregler, vilket utesluter en bedömning av de faktiska omständigheterna (se bland annat dom av den 16 september 1997 i mål C-59/96 P, Koelman mot kommissionen, REG 1997, s. I-4809, punkt 31).

16 När förstainstansrätten har fastställt eller bedömt de faktiska omständigheterna är domstolen följaktligen med stöd av artikel 168a i fördraget endast behörig att kontrollera den rättsliga kvalifikationen av dessa omständigheter och de rättsföljder som förstainstansrätten har ansett följa därav. På samma sätt är den i princip inte behörig att pröva de bevis som förstainstansrätten har lagt till grund för dessa faktiska omständigheter. När bevisningen har förebringats på rätt sätt och när de allmänna rättsgrundsatser och processuella regler som är tillämpliga i fråga om bevisbördan och bevisningen har iakttagits, är det endast förstainstansrätten som skall bedöma vilket värde som uppgifterna i målet skall tillmätas (beslut av den 5 februari 1998 i mål C-30/96 P, Abello mot kommissionen, REG 1998, s. I-377, punkt 53).

17 Enligt artikel 112.1 c i domstolens rättegångsregler skall överklagandet innehålla uppgifter om de rättsliga grunder som åberopas.

18 Det framgår av dessa bestämmelser att det i ett överklagande tydligt skall anges vad som kritiseras i den dom som yrkas upphävd samt de grunder som särskilt anförs till stöd för detta yrkande.

19 Enligt fast rättspraxis är detta krav inte uppfyllt, om överklagandet är begränsat till att upprepa eller ordagrant återge sådana grunder och argument som redan har åberopats vid förstainstansrätten, däri inbegripet sådana som avser omständigheter som förstainstansrätten uttryckligen har förkastat. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten, vilket enligt artikel 49 i EG-stadgan för domstolen faller

utanför domstolens behörighet (se bland annat beslut av den 15 januari 1998 i mål C-403/95 P, Obst mot kommissionen, REG 1998, s. I-27, punkt 18).

Den första kategorin av grunder: Förstainstansrättens bedömning av omständigheterna

20 Inom ramen för den första kategorin av grunder har N gjort gällande att förstainstansrättens bedömning innehöll sakfel som ledde till snedvridna slutsatser beträffande det omtvistade beslutet och som skadade hans intressen.

21 N har således kritiserat förstainstansrätten i följande avseende: För det första skulle förstainstansrätten ha valt att förbise det faktum att N själv ringde till sin bank och motsatte sig att det omtvistade beloppet överfördes till hans bankkonto. För det andra skulle rätten i punkt 7 i den överklagade domen ha hänvisat till ett "avtal som ingåtts mellan sökanden och Nigeria", vilket är något som N alltid har bestritt. För det tredje skulle förstainstansrätten ha underlåtit att fastslå att det inte fanns någon "trovärdig förklaring" till överföringen till hans bankkonto, eftersom N hade förbjudit transaktionen så snart som han underrättats om vilket belopp som avsågs. Klaganden anser att det inte ålåg honom att avslöja kommissionens berättigade förfrågningar sedan han hade uppmanat sin bank att inte utföra transaktionen. Slutligen har N bestritt att han skulle ha haft tillgång till en samling uppgifter och känsliga handlingar.

22 Det är i detta hänseende tillräckligt att konstatera att N i sin argumentation endast har bestritt vad förstainstansrätten har fastslagit i fråga om faktiska omständigheter och hur den har bedömt dessa omständigheter.

23 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan prövas på den första kategorin av grunder.

Den andra kategorin av grunder: Oegentligheter i det disciplinära förfarandet

24 Inom den andra kategorin av grunder har klaganden som första grund anfört att förstainstansrätten hade fel, då den i punkt 70 i den överklagade domen fann att "informationslämnaren" hade handlat på eget initiativ och att kommissionen därför kunde använda de upplysningar som hade lämnats den genom brott mot sekretessplikten, och att kommissionen kunde inleda en undersökning och därefter ett disciplinärt förfarande på grundval av dessa upplysningar. Klaganden har i detta hänseende påpekat att kommissionens vägran att röja informationslämnarens identitet var högst diskutabel och att enbart den omständigheten att banken hade begärt att få vara anonym borde ha givit kommissionen anledning till grundlig eftertanke.

25 Vidare skulle förstainstansrätten ha valt att förbise att kommissionens delaktighet i den ursprungliga överträdelsen i alla fall framgår av det sätt på vilket denna överträdelse utnyttjades. Enligt sökanden frångick förstainstansrätten den allmänna rättsprincipen "svek omintetgör allt (fraus omnia corrumpit)", när den i punkt 69 i den överklagade domen angav att kommissionen kunde lämna denna avgörande ogiltighet utan beaktande, under förevändning att kommissionen måste skydda "sina intressen", vilka för övrigt inte definierades närmare.

26 Det skall i detta hänseende erinras om vad som redan har påpekats i punkt 19 i förevarande dom, nämligen att ett överklagande som är begränsat till att upprepa eller ordagrant återge sådana grunder och argument som redan har åberopats vid förstainstansrätten inte uppfyller kraven i artikel 168a i fördraget eller artikel 51 första stycket i EG-stadgan för domstolen.

27 Det kan dock konstateras att ovanstående argumentation i huvudsak åsyftar en omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten och inte visar på vad sätt den överklagade domen skulle ha grundats på en felaktig rättstillämpning.

28 Beträffande argumentet att förstainstansrätten har frångått den allmänna rättsprincipen "svek omintetgör allt", kan det påpekas att detta inte är en självständig grund som gör det möjligt att ifrågasätta förstainstansrättens bedömning, enligt vilken inledandet av ett disciplinärt förfarande inte kunde hindras enbart av den omständigheten att de upplysningar som låg till grund för kommissionens handlande eventuellt hade lämnats av en bank som därvid bröt mot nationella bestämmelser om banksekretess, och att denna åtgärd därför inte innebar en kränkning av privatlivets helgd.

29 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan prövas på den första grunden i denna kategori.

30 Som första del av den andra grunden har N anfört att förstainstansrätten sammanblandade två åtskilda åtgärder, nämligen inledandet av den undersökning som nämns i punkt 69 i den överklagade domen och inledandet av det disciplinära förfarande som anges i punkt 70. Enligt den andra delen av denna grund har förstainstansrätten inte angivit varför kommissionen inte kunde nöja sig med en undersökning i stället för det disciplinära förfarande som utmynnade i att klaganden avsattes. N har i detta hänseende gjort gällande att det i en demokrati måste tillhöra undantagen att allmänintresset ges företräde framför ett rättmätigt enskilt intresse och endast kan anses motiverat om uppoffrandet av det enskilda intresset är nödvändigt och står i proportion till det åberopade allmänintresset.

31 Denna andra grund bygger på en felaktig tolkning av den överklagade domen.

32 Först och främst har förstainstansrätten i punkt 69 i den överklagade domen redovisat skälen för sin uppfattning att det ålåg kommissionen att inleda en förberedande undersökning, medan den i punkt 70 har bemött den grund genom vilken N hade anfört att det förekommit oegentligheter i det disciplinära förfarandet eftersom det hade inletts till följd av de upplysningar som lämnats av en bank, vilken därvid åsidosatte nationella bestämmelser om banksekretess.

33 Vidare har förstainstansrätten i punkt 74 fastslagit att kommissionen inte vidtog någon orimlig åtgärd när den inledde en undersökning och ett disciplinärt förfarande efter att ha erhållit upplysningar enligt vilka sökanden kunde ha begått olagliga handlingar och därmed allvarligt åsidosatt sina skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna för tjänstemännen i Europeiska gemenskaperna (nedan kallade tjänsteföreskrifterna).

34 Av detta följer att förstainstansrätten inte har sammanblandat de båda förfarandena och att den har angivit tillräckliga skäl för slutsatsen att det var befogat av kommissionen att inleda ett disciplinärt förfarande.

35 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den andra grunden.

36 Som första del av den tredje grunden har N gjort gällande att förstainstansrätten gjorde fel, då den i punkt 74 i den överklagade domen fastslog att inledandet av det disciplinära förfarandet inte innebar någon kränkning av privatlivets helgd. Förstainstansrätten skulle därmed ha underlåtit att ta hänsyn till dels det faktum att N inte hade begått någon olaglig handling, dels det faktum att en undersökning var tillräcklig för att skydda det allmänintresse som gav fog för undantag från den grundläggande rättighet som fastslagits i artikel 8 i Europakonventionen om mänskliga rättigheter. Som andra delgrund har N gjort gällande att det fanns grund för hans klagomål att han utestängdes från alla möjligheter att få till stånd en prövning av huruvida den åtgärd, som innebar ett intrång i hans privatliv, var lagenlig.

37 Som fjärde punkt har N anfört att förstainstansrätten inte tog hänsyn till att hans rätt till försvar hade åsidosatts. Han har hävdat att förstainstansrätten hade fel då den ansåg att det inte krävdes att de förhållanden som avsågs i klagomålet klart redovisades vid de inledande samtalen, eftersom rätten inte kunde hänvisa till uttrycket "inledande samtal" för att motivera ett undantag från den skyldighet till klarhet som följer av artikel 1 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna angående det disciplinära förfarandet, och eftersom de förberedande samtalen huvudsakligen bestod i förhör vid vilka han rättsstridigt tvingades vittna mot sig själv.

38 Beträffande dessa båda grunder kan det erinras om vad som redan har påpekats i punkt 19 i denna dom, nämligen att ett överklagande som är begränsat till att upprepa eller ordagrant återge sådana grunder och argument som redan har åberopats vid förstainstansrätten inte uppfyller kraven i artikel 168a i fördraget eller artikel 51 i EG-stadgan för domstolen.

39 Det kan dock konstateras att klaganden har upprepat argument som han redan åberopat vid förstainstansrätten för att visa att inledandet av det disciplinära förfarandet utgjorde en kränkning av privatlivets helgd och att hans rätt till försvar åsidosattes genom att de förhållanden som avsågs i klagomålet inte klart redovisades vid de inledande samtalen. Klaganden har dock inte tillskjutit några uppgifter som gör det möjligt för domstolen att förstå på vilket sätt den överklagade domen skulle vara grundad på en felaktig rättstillämpning.

40 Därutöver bör det påpekas att förstainstansrätten i punkt 71—75 i den överklagade domen faktiskt prövade lagenligheten av den åtgärd som påstods ha inneburit en kränkning av privatlivets helgd.

41 Det är således uppenbart att överklagandet varken kan prövas på den första delen av den tredje grunden eller på den fjärde grunden och att det inte heller kan bifallas på den andra delen av den tredje grunden.

42 Som femte grund har N anfört att förstainstansrätten hade fel då den i punkt 81 i den överklagade domen fann att kommissionen var skyldig att bevara uppgiftslämnarens anonymitet, eftersom kommissionen aldrig har visat att banken hade begärt sådan anonymitet och banken aldrig har förnekat att den lämnat upplysningar. Enligt klaganden kunde förstainstansrätten inte hänföra sig till uppgiftslämnarens tystnadsplikt, eftersom banken inte hade någon yrkesmässig anledning att yppa konfidentiella uppgifter utan tvärtom var skyldig att hålla dessa uppgifter hemliga.

43 Det kan i detta hänseende konstateras att det är uppenbart att överklagandet inte kan prövas på den femte grunden, i den mån som denna grund bygger på uppfattningen att förstainstansrätten gjorde en oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna.

44 Vad beträffar skyldigheten att bevara uppgiftslämnarens anonymitet följer det av domstolens rättspraxis, till vilken förstainstansrätten har hänvisat i punkt 81 i den överklagade domen, att artikel 214 i EG-fördraget — som föreskriver att medlemmarna av och de anställda i gemenskapens institutioner inte får lämna ut uppgifter som till sin natur omfattas av tystnadsplikt — utgör en allmän princip som även skall tillämpas på upplysningar som lämnas av fysiska personer, om dessa upplysningar är av förtrolig karaktär. För det fall att upplysningar lämnas helt frivilligt men förenas med en begäran om konfidentiell behandling för att bevara uppgiftslämnarens anonymitet, måste den institution som går med på att ta emot sådana upplysningar respektera detta villkor (se dom av den 7 november 1985 i mål 145/83, Adams mot kommissionen, REG 1985, s. 3539, punkt 34; svensk specialutgåva, häfte 8). Vidare kan ett förfarande som har inletts på grundval av upplysningar från en icke angiven källa anses vara regelrätt, förutsatt att detta inte påverkar den berörda personens möjlighet att yttra sig om riktigheten eller räckvidden av meddelade omständigheter eller handlingar eller om de slutsatser som kommissionen drar med hjälp av dessa (se dom av den 13 februari 1979 i mål 85/76, Hoffmann-La Roche mot kommissionen, REG 1979, s. 461, punkt 14; svensk specialutgåva, häfte 4, s. 315).

45 Av detta följer att det är uppenbart att överklagandet inte kan prövas på den första delen av denna grund och att det inte heller kan bifallas på den andra delen av denna grund.

46 Som sjätte grund har N gjort gällande att förstainstansrätten hade fel då den i punkt 83 i den överklagade domen inte tog hänsyn till att hans rätt till försvar hade åsidosatts genom att uppgiftslämnarens identitet hemlighölls. Enligt sökanden medförde vägran att avslöja uppgiftslämnaren att hela förfarandet blev rättsstridigt, eftersom den förberedande undersökningen och det disciplinära förfarandet hade bankens regelstridiga handling som enda gemensam utgångspunkt.

47 Som sjunde grund har N anfört att förstainstansrätten inte har beaktat det argument enligt vilket hans rätt att slippa vittna mot sig själv hade åsidosatts. De allvarligaste anklagelserna mot N skulle nämligen ha baserats på hans egna redogörelser.

48 Det är i detta hänseende tillräckligt att erinra om att ett överklagande, som är begränsat till att upprepa eller ordagrant återge sådana grunder och argument som redan har åberopats vid förstainstansrätten, inte uppfyller kraven i artikel 168a i fördraget eller artikel 51 i EG-stadgan för domstolen.

49 Det verkliga syftet med N:s påståenden är i detta fall att få till stånd en omprövning av den ansökan som ingivits till förstainstansrätten och det visar inte på vad sätt den överklagade domen skulle vara grundad på en felaktig rättstillämpning.

50 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan prövas på den sjätte och den sjunde grunden.

51 Som åttonde grund har N gjort gällande att förstainstansrätten gjorde fel då den, genom att hänvisa till att kommissionen inte kan anses vara en "domstol" i den mening som avses i artikel 6 i Europakonventionen om mänskliga rättigheter, förvägrade N det skydd som föreskrivs i denna bestämmelse. N har tillagt att även om denna institution inte kan anses vara en domstol, borde förstainstansrätten i varje fall själv ha iakttagit sagda bestämmelse.

52 Som förstainstansrätten har anmärkt i punkt 95 i den överklagade domen, kan det först konstateras att förfarandet vid kommissionen inte är ett domstolsförfarande utan ett administrativt förfarande och kommissionen kan därför inte anses vara en "domstol" i den mening som avses i artikel 6 i Europakonventionen om mänskliga rättigheter (se dom av den 7 juni 1983 i mål 100/80—103/80, Musique diffusion française m. fl. mot kommissionen, REG 1983, s. 1825, punkt 7; svensk specialutgåva, häfte 8).

53 Det skall vidare påpekas att N:s påstående om att förstainstansrätten inte har följt artikel 6 i Europakonventionen om mänskliga rättigheter inte stöds av några närmare uppgifter.

54 Det är således uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den åttonde grunden.

55 Slutligen har N, som en första del av den nionde grunden, anfört att förstainstansrätten gjorde fel då den i punkt 96 i den överklagade domen ogillade den invändning enligt vilken beslutet av den 4 oktober 1993, att N skulle avsättas, och beslutet av den 2 maj 1994, om avslag på hans klagomål, i själva verket härrörde från en och samma person. Som en andra del av denna grund har N gjort gällande att förstainstansrätten inte bemötte hans argument att direktören hade beslutat om avsättning — utan att motivera sitt beslut — trots att disciplinnämnden i sitt yttrande endast hade föreslagit en nedflyttning i lönegrad, och att kommissionen dessutom hade underlåtit att motivera detta val.

56 Det är uppenbart att överklagandet inte kan prövas på den första delgrunden, eftersom den avser förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna.

57 Vidare är det uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den andra delgrunden. Det framgår nämligen av punkt 112 i den överklagade domen att N i sin talan vid förstainstansrätten gjorde gällande att tillsättningsmyndigheten hade valt att avsätta honom — trots att disciplinnämnden hade rekommenderat nedflyttning i lönegrad — av skäl som i detta fall varken skulle vara faktiskt eller rättsligt styrkta. I punkterna 142 och 143 i den överklagade domen har förstainstansrätten bemött detta argument med konstaterandet att tillsättningsmyndighetens påståenden i det omtvistade beslutet överensstämde med omständigheternas allmänna utveckling, att det således var fel av N att fästa vikt vid huruvida detta isolerade påstående hade styrkts och slutligen att tillsättningsmyndigheten endast hade gjort ett rimligt antagande med beaktande av omständigheterna i det aktuella fallet och framförallt med beaktande av den brist på lojalt samarbete från N:s sida som till slut hade gett upphov till berättigad misstro.

Den tredje kategorin av grunder: Förstainstansrättens bedömning av omständigheterna och åsidosättande av proportionalitetsprincipen

58 Inom ramen för denna tredje kategori av grunder har N som första grund anfört att de anklagelser som riktats mot honom var så lösa att förstainstansrätten borde ha funnit att det inte fanns grund för en avsättning som stod i motsats till disciplinnämndens yttrande. När kommissionen fastställde den omtvistade påföljden och förstainstansrätten fann att denna var grundad, skulle de båda ha stött sig på ett rent antagande som föreföll vara rimligt. Vidare anser klaganden att förstainstansrätten hade fel, då den i punkt 147 fann att det ankom på tillsynsmyndigheten att välja lämplig påföljd och att prövningen av huruvida påföljden var proportionerlig i förhållande till överträdelsen kunde begränsas till frågan om det hade gjorts ett uppenbart misstag.

59 Som en första del av den andra grunden har N gjort gällande att förstainstansrätten inte kunde lägga honom till last att ha lämnat motsägelsefulla förklaringar, eftersom ingen av de anförda avvikelserna gav kommissionen skäl att dra ut på sina påstått berättigade förfrågningar angående de handlingar som sades ha vållat kommissionen avsevärd skada. Som andra delgrund har klaganden åberopat att förstainstansrätten fastställde hans avsättning endast på grund av att han inte hade yttrat sig, fastän det var hans rätt att tiga.

60 Dessa båda grunder bygger på en uppenbar feltolkning av den överklagade domen.

61 För det första framgår det inte av den överklagade domen att förstainstansrätten fastställde avsättningen enbart därför att sökanden hade lämnat motstridiga uppgifter. I punkt 142 i den överklagade domen har förstainstansrätten nämligen konstaterat att tillsättningsmyndigheten i det ifrågasatta beslutet hade angivit att allt tydde på att N var delaktig i ett försök till bedräglig överföring av en betydande summa till sin bank i Bryssel och att detta påstående överensstämde med omständigheternas allmänna utveckling. Vidare har förstainstansrätten i punkt 144 i den överklagade domen konstaterat att N:s förklaringar under alla omständigheter föranledde den slutsatsen att han, utan att underrätta sina överordnade, hade

upprätthållit kontakter i ett tredje land på ett område där han i egenskap av EG-tjänsteman förfogade över känsliga uppgifter. Förstainstansrätten fann således, i punkt 145, att det inte kunde hävdas att kommissionen hade gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning då den fastslog att sökanden allvarligt hade åsidosatt sina skyldigheter enligt tjänsteföreskrifterna. Innan dess hade rätten, i punkt 129 i den överklagade domen, framhållit att det av tjänsteföreskrifterna följer en skyldighet för tjänstemannen att vara lojal mot sin institution, vilket innebär att tjänstemannen skall uppträda på ett sätt som höjer honom över alla misstankar, för att säkerställa att det ömsesidiga förtroendet mellan honom och institutionen består.

62 Det följer av domstolens fasta rättspraxis, såsom förstainstansrätten har påpekat i punkt 147 i den överklagade domen, att när de omständigheter som avses i klagomålet har styrkts ankommer det på tillsättningsmyndigheten att välja påföljd, och gemenskapsdomstolen kan inte ändra detta val annat än om det har förekommit ett uppenbart misstag eller maktmissbruk (se bland annat dom av den 29 januari 1985 i mål 228/83, F. mot kommissionen, REG 1985, s. 275, punkt 34).

63 Som förstainstansrätten har framhållit i punkt 148 i den överklagade domen finns det inte heller någon uppgift i handlingarna i målet som gör det möjligt att dra slutsatsen att den beslutade påföljden var uppenbart oproportionerlig i förhållande till den fastställda överträdelsen eller att kommissionen använde sin behörighet för något annat ändamål än det avsedda.

64 Det är mot denna bakgrund uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på dessa båda grunder.

65 Som en första del av den tredje grunden har N först och främst gjort gällande att förstainstansrätten felaktigt uteslöt teorin om att det var fråga om ett försök till svindel, vilket dock har visat sig vara fallet, samt bortsåg från de förklaringar som N hade lämnat i detta hänseende. Som andra delgrund har klaganden anfört att förstainstansrätten vägrade att avhjälpa det allvarliga fel som han anser att

tillsättningsmyndigheten begick när den grundade sitt beslut på en allmän bedömning av omständigheterna. Slutligen har klaganden som tredje delgrund anfört att förstainstansrätten gjorde fel då den, i punkt 132 i den överklagade domen, gav företräde åt presumtionen att N var skyldig och vägrade tillämpa principen "in dubio pro reo". Förstainstansrätten skulle därigenom ha kastat om bevisbördan och underlåtit att presumera hans oskuld.

66 Beträffande den första delgrunden är det tillräckligt att konstatera att den bygger på uppfattningen att förstainstansrätten gjorde en oriktig bedömning av de faktiska omständigheterna, och att det därför är uppenbart att överklagandet inte kan prövas på denna grund.

67 Det är också uppenbart att överklagandet inte kan bifallas på den andra delgrunden. I punkt 145 i den överklagade domen har förstainstansrätten nämligen konstaterat att det inte kan hävdas att kommissionen gjorde en uppenbart oriktig bedömning av omständigheterna när den grundade sitt beslut på en allmän bedömning.

68 Slutligen kan det konstateras att den tredje delgrunden bygger på en uppenbar feltolkning av den överklagade domen. Vad som avses i punkt 132 i denna dom är nämligen inte att det måste ges företräde åt presumtionen att N var skyldig eller att principen "in dubio pro reo" inte skulle tillämpas på honom, utan att N inte kunde åberopa allmänna rättsprinciper, som i detta fall presumtionen om oskuld, för att rättfärdiga en vägran att samarbeta. Förstainstansrättens ansåg således inte att N måste bevisa sin oskuld, men att det ålåg honom att samarbeta med kommissionen, eftersom han ensam hade tillgång till uppgifter om den transaktion som han påstod sig vara ett offer för.

69 Av övervägandena ovan följer att det är uppenbart såväl att överklagandet inte kan tas upp till prövning som att det är ogrundat. Överklagandet skall således ogillas i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

70 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klaganden har tappat målet, skall denne ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

1) Överklagandet ogillas.

2) Klaganden skall ersätta rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 16 juli 1998

R. Grass

Justitiesekreterare

C. Gulmann

Ordförande på tredje avdelningen